

Gilbert Achcar: Gaza och den globala nyfascismen

(Ur [International Viewpoint](#), 17 september 2025. Översatt till engelska från arabiska originalet publicerat i [Al-Quds al-Arab](#))

De flesta av de senaste valen i västländerna (senast i Norge och Tyskland) har gett oroande resultat som bekräftar de rasistiska högerextrema krafternas uppgång. Det stöder åsikten att den era vi lever i kan karakteriseras som jämförbar med den fascistiska eran mellan de två världskrigen under förra seklet, men i en ny skepnad som bland annat hävdar att den respekterar den demokratiska regeringsformen. Därför betecknas dessa krafter som nyfascistiska (se "Nyfascismens era och dess särdrag", 4 februari 2025).

Ett av de mest oroande dragen i den nuvarande nyfascistiska eran är att den, förutom länderna på den europeiska kontinenten, även omfattar de två västländer som förra seklet bekämpade den fascistiska axeln i allians med Sovjetunionen: USA och Storbritannien. Samtidigt som den nyfascistiska omvandlingen av den amerikanska regimen, under ledning av Donald Trump och hans anhängare, för varje dag blir allt tydligare, bevittnade London i lördags den största demonstrationen som organiserats av extremhögern i brittisk historia. Detta skedde mot bakgrund av opinionsundersökningar som visar att extremhögern, ledd av Nigel Farage, leder över Labour och det konservativa partiet.

Det är dock ingen tillfällighet att företrädarna för den politiska "mitten" i båda länderna, Joe Biden i USA och Keir Starmer i Storbritannien, har utmärkt sig genom sitt stöd för Israels folkmordskrig i Gazaremsan. Benjamin Netanyahus nuvarande regering, som övervakade detta folkmordskrig och länge fick ovillkorligt stöd från båda männen, är den mest extrema högerregeringen i den sionistiska statens historia. Det är faktiskt den mest extrema högerregeringen i vår nuvarande värld, som förenar det nyfascistiska Likudpartiet med ännu mer högerorienterade partier, framför allt de nynazistiska grupperna Itamar Ben-Gvir och Bezalel Smotrich, som öppet förespråkar auktoritärt styre och etnisk rensning.

Västregeringarnas stöd för det sionistiska folkmordskriget i Gaza var en del av "mittens" gradvisa banalisering av extremhögern. Detta föregicks av att de senare antog de förras ståndpunkter om invandring, vilket ledde till att extremhögerns rasism accepterades som en legitim ideologi. Västvärldens stöd för Israels invasion av Gaza, som står i skarp kontrast till samma västliga regeringars ståndpunkt gentemot Rysslands invasion av Ukraina, undergrävde de sista resterna av trovärdighet som de västliga liberala makterna hade när det gäller respekt för internationell rätt och efterlevnad av regelbaserade internationella relationer. Den senaste att påpeka denna diskrepans var den spanske premiärministern, som i sin omsvägning och kritik av den sionistiska regeringen gick längst bland de västliga regeringarna, och uppmanade till bojkott av Israel i internationella tävlingar, precis som Ryssland bojkottades, för att undvika den kluvenhet som ogiltigförklarar alla normer.

Men medan den västerländska "mitten" stödde den sionistiska högerextrema regeringen, svarade den senare inte på samma sätt. Istället bidrog Netanyahu och hans allierade direkt till att stärka den västerländska högerextremismen på bekostnad av "mitten". Det begränsade sig inte till Netanyahus stöd för Trumps presidentkampanj på bekostnad av dennes demokratiska rivaler, trots det obegränsade stöd som deras president, Biden, gav hans krig. Den israeliska regeringen rentvådde också den västerländska extremhögern och utplånade dess historia, där antisemitism var en grundläggande ideologisk pelare innan den ersattes med islamofobi. Den

nuvarande alliansen mellan den sionistiska staten och den västerländska extremhögern bygger på fiendtlighet mot islam och muslimer som en gemensam ideologisk grund.

Netanyahu och hans allierade har därför fortsatt att anstränga sig för att stärka den västerländska extremhögern. Ett exempel på detta är den så kallade internationella konferensen om bekämpning av antisemitism som anordnades av det israeliska ministeriet för diasporafrågor i Jerusalem i mars i år (det är värt att notera att samma minister, Amichai Chikli, har berömt den brittiska extremhögerens senaste demonstration i London). Konferensen samlade de mest framträdande krafterna inom den västerländska extremhögern – inte bara nyfascistiska krafter som det franska partiet Nationell samling under ledning av Marine Le Pen, utan även ännu mer extrema tendenser som den som Le Pens systerdotter representerar, som fram till förra året ledde partiet Reconquête ihop med Éric Zemmour (som var inbjuden att tala vid extremhögerens demonstration i London tillsammans med Elon Musk, vår tids mest ökända nynazist).

Fördelen för Israel med denna allians av extrema högerpartier är att dessa krafter har blivit de mest ivriga försvararna av den sionistiska staten i allmänhet och Netanyahus regering i synnerhet. Det illustrerades av att deras ledare, såsom Storbritanniens Farage och Frankrikes Le Pen, reste sig för att kritisera liberala västerländska regeringar som har meddelat sin avsikt att erkänna staten Palestina. Detta liknar Netanyahus senaste förlitan på den amerikanska extremhögern, i linje med Donald Trump, för att motverka Joe Bidens mycket försiktiga försök att dämpa den sionistiska regimens expansionistiska ambitioner och bromsa det folkmordskrig som den för.